

ELENA HELL
ROBERT KRAUSE

SISI

TAJOMNÝ
PRÍSLUB

Ljndeni

Sisi 1

Tajomný príslub

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Elena Hell, Robert Krause
Sisi 1 – Tajomný príslub – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SISI

TAJOMNÝ
PRÍSLUB

SISI

TAJOMNÝ
PRÍSLUB

Ljndeni

Toto nie je skutočný príbeh cisárovnej Alžbety, toto je jedna z legiend o nej. Osoby, miesta a udalosti sú sčasti prevzaté z dejín, sčasti výrazne zmenené, sčasti úplne vymyslené.

PRVÁ ČASŤ

GRÓF RICHARD

„Na koho si pri tom myslela?“ Sisi civela na jemný porcelán s erbom svojej rodiny a nemohla uveriť tomu, že jej sestra práve položila túto otázku. Teraz, 13. augusta 1853, a tu, počas obeda veľkej rodiny bavorského vojvodu! V izbe s kozubom sa rozliehala živá vrava a štrnganie príborov. Hladní chlapci a dievčatá sa tisli okolo bohato prestretého stola. Iba mama Ludovika sa distingvovane rozprávala so svojím najstarším synom Louisom a Max, hlava rodiny, diskutoval s grófom Richardom, svojím obľúbeným chovateľom koní. Sluhovia prinášali džbány s vodou a studeným pivom. Cez otvorené okno stolovníkov oslepoval svetlý štrk a biele plachty člnov na Starnberskom jazere. Napriek poludňajšej horúčave v zámocnom parku poskytovali mohutné múry príjemný chládok.

Modré a biele kosoštvorce na tanieri s rybou začali pred Sisinými očami tancovať, kým horúčkovito premýšľala, ako by mohla svoju staršiu sestru ešte trochu naťahovať. Lebo jedno bolo isté: Nene sa nevzdá. Nie bez uspokojivej odpovede.

„Na koho si pri tom myslela?“ nedala pokoj a Sisi sa rýchlo napila vody, aby sa neopatrne neprezradila úškrnom. Nene vždy dostala to, čo chcela, a Sisi sa páčilo, že konečne raz aj ona mohla napínať jej zvedavosť.

Na rozdiel od Sisi vedela jej veľká sestra okoreniť aj obyčajnú konverzáciu originálnymi komentármi a so šarmantným úsmevom len

tak mimochodom vymámiť z ľudí ich tajomstvá. Cnosti vojvodkyne dostala do vienka. Aj pri umení ručných prác a zmysle pre to správne gesto v správny čas Boh na Nene nešetřil. Pre Sisi už toho veľa nezostalo. So svojimi hustými vlnitými vlasmi, tmavými mandľovými očami a plnými perami síce v kráse za svojou sestrou v ničom nezaostávala, no v elegancii a dobrej výchove bola Nene nedostihnuteľná!

Sisi tieto myšlienky takmer s obdivom odsunula nabok. Niežeby jej kultivované vystupovanie nepripadalo dôležité, no to, čo sa od nej ako od vojvodkyne očakávalo, by radšej plnila s omnoho väčšou ľahkosťou. Rýchlo si schovala ruky pod stôl, ako keby niekto mohol vytušiť jej myšlienky. Špinavé nechty prežrádzali, že včera tajne pomáhala starému Wilhelmovi plieť burinu v kvetinových záhonoch pred zámkom.

Sisi venovala šibalský úsmev sestre, ktorá vyzývavo naklonila hlavu. Presne vedela, na čo sa Nene pýta, a keď sa ich pohľady stretli, už si nemohla odpustiť potmehúdsky úškrn. Myšlienka na to, čo sa predtým stalo, bola jednoducho neslýchaná.

Bolo to jedno z tých nudných predpoludní, počas ktorých sa Sisi mala vo svojej izbe venovať štúdiu literatúry. Rovnako ako z izby s kozubom aj okná z jej izby smerovali k jazeru, no z postele mohla vidieť iba korunu mohutného gaštana, ktorý v lete poskytoval príjemný tieň. Hoci v záhrade ešte panovala ranná sviežosť, očakával sa horúci deň. Vonku bzučal hmyz a zdola počula, ako sa matka zase háda s otcom. A ako on znova hromží, že sa zaňho teda nemala vydať. S povzdychom zaplesla knihu a v duchu si prisahala, že nikdy nevstúpi do manželského zväzku, keď jej srdce nepovie áno. Hádky rodičov ju vyčerpávali. Hoci jej matkina hašterivá povaha dávala zabráť a otca nadovšetko milovala, uvedomovala si, že jeho ľahkomyselnosť podrobuje rodinu skúškam. Skutočne sa rád zabával a popri jej siedmich súrodencoch splodil

tucet nemanželských detí. Už v pätnástich rozumela tomu, že u ženy to môže vyvolať poriadnu zatrpknutosť.

Navyše Ludovika ako bavorská princezná uzavrela manželstvo s Maxom pod svoju spoločenskú úroveň, zatiaľ čo jej sestra sa vydala do domu Habsburgovcov a vďaka šťastnej náhode sa z nej medzičasom stala matka cisára. Ludovika to prijímala iba ťažko a dávala to často a hlasno najavo. Kým jej sestra ťahala za nitky svetovej politiky medzi drahocennými tapetami viedenského Hofburgu, Ludoviku zamestnávala predovšetkým jedna myšlienka: jej deti musia získať lepšiu partiu ako ona. Lebo otec Max je iba jednoduchý vojvoda. A to ani nie *celého* Bavorska, ale iba *v* Bavorsku!

Sisi vrhla ponad dlhý prestretý stôl pohľad na svojich rodičov. Stále videla vo vzduchu iskry z ich hádky.

„No tak, povedz,“ vyzvedala Nene ďalej a odviedla Sisine myšlienky od rodičovskej hádky späť k raňajšiemu zážitku. Cítila, ako jej očerveneli líca.

Gróf Richard sedel križom oproti nej a Sisi len ťažko dokázala odvrátiť od neho zrak. Gróf pricestoval neskoro predpoludním kvôli predaju koní a ich otec ho bez okolkov pozval na obed. *S prázdnyimi bruchami sa nedajú robiť obchody*, vyhlásil a sprisahanecky žmurkol na Sisi. Jej záujem nielen o kone, ale aj o ich chovateľa, mu neunikol.

Richard bol v Possenhofene už viackrát. Jeho urastenú postavu často pozorovala. Pod bielou ľanovou košeľou sa mu črtali prácou zocelené svaly a opálená tvár vypovedala o čase, ktorý ako chovateľ koní trávil na čerstvom vzduchu.

Musela sa usmiať. Veľavravne presúvala pohľad medzi grófom a svojou sestrou, ktorá len s veľkou námahou potlačila výkrik, keď pochopila.

„A ty? Už si *to* vyskúšala?“ s úškrnom dobiedzala Sisi. Vždy ju potešilo, keď Nene niečo vyviedlo z miery. Bola pre ňu v tých okamihoch najkrajšou ženou na svete. Keď na moment zabudla na svoj postoj a vznešenosť, uvoľnila miesto veselej, dobrosrdečnej bytosti, ktorá bola inak príliš plachá na to, aby sa ukázala.

No skôr ako Nene mohla odpovedať, niesol sa krížom ponad stôl hlas ich matky: „Čo či vyskúšala, Sisi?“

Sestry sa od seba rýchlo odvrátili.

„No... pstruha,“ vyjachtala Sisi čo najnevinnejšie a ukázala na Nenin tanier.

A naozaj: jej sestra sa jedla ešte vôbec nedotkla. Nene bola dosť duchapritomná, aby sa okamžite začala venovať svojmu obedu. Špeciálnym nožom šikovne vykostila rybu, elegantne si napichla kúsok na vidličku a vložila si ho do úst. S veľkým pôžitkom prikývla.

„Aj moja ryba chutí vynikajúco!“ potvrdila Sisi a pozrela sa na všetkých pri stole. Pohľad jej znova padol na grófa Richarda. Ten muž sa jej páčil. A presne preto naňho myslela, keď ju pri *tom* jej sestra prichytila. Keď zažila prvýkrát vrchol! A áno, bolo to naozaj neslýchané.

Len nedávno začala spoznávať svoje telo. Viac-menej náhodne v jeden večer, keď jej jemná látka nočnej košeľe skĺzla medzi nohy, ju prvýkrát zachvátil ten elektrizujúci pocit. Prstami ho nasledovala. Isteže o tom s nikým nehovorila, lebo nešlo o vec, o ktorej by sa debatovalo pri čaji. Alebo v kostole. Alebo na prechádzke. Alebo na rybačke. Alebo pri jazdení. Alebo pri jedení. Keď sa dotýkala sama seba medzi nohami, pripadalo jej to ako sladký prísľub. Keď predtým zaplesla v posteli knihu, rozhodla sa, že to bude ďalej skúmať. A bolo to úžasné! Oplatilo sa!

Bohužiaľ, práve v tom okamihu, keď sa jej telom šírilo teplo ako vlna a nechtiac od rozkoše zavzdychala, vpadla do jej izby

sestra. Nene prenikavo vykričala, lebo zbadala, ako Sisi polonahá leží v perinách. Starý Wilhelm, ktorý sa práve vliekol po chodbe, aby servíroval popoludňajšie koláče, od ľaku pustil striebornú tácku. Nenin výkrik a rinčiaci riad narobili dokonca dosť hluku na to, aby prerušili hádku Maxa a Ludoviky.

Nene očividne veľmi dobre vedela, pri čom sestru prichytila, a rýchlo zavrela dvere. Na základe toho Sisi predpokladala, že jej sestra už mala skúsenosť s tým, čo ona dnes zažila prvýkrát.

Sisi cítila, ako jej líca pulzujú od horúčavy, a vedela, že zrejme opäť očervenela. Hlúpy návyk, ktorý jednoducho nedokázala ovládať. „A ty?“ zašepkala sestre.

„Áno, už som pstruha niekoľkokrát vyskúšala.“ Nene podčiarkla svoju odpoveď povzneseným prikývnutím a vložila si do úst ďalší kúsok ryby. „Chutia fantasticky. Vždy.“

Sisi to zaskočilo. Je jej sestra v týchto veciach oveľa skúsenejšia, než predpokladala? Čo o tom ešte vie? Zahryzla si do spodnej pery. Nenin povýšenecký úškrn jej prezradil, že ju baví nechať mladšiu sestru tápať v neistote. A bolo jej jasné aj to, že ona má pravdu vždy napísanú v tvári.

„Si pre mňa ako otvorená kniha, Sisi,“ hovorievala Nene, keď jej chcela naservírovať nejaké klamstvo. Sisi musela často zaloviť vo svojej fantázii, aby zatajila nedovolené výlety do dediny či do lesov. Keď sa chcela vyhnúť štúdiu, lebo vonku sa tak pekne ligotalo slnko na hladine Starnberského jazera, bolo omnoho príjemnejšie ovlažiť si nahú kožu chladnou vodou, ako sa v tej horúčave potiť v úzkych šatách. Niekedy mala pocit, že aristokratický život vymysleli iba preto, aby svetu ukradli živosť. Jej sa rozhodne nepáčilo, že monarchovia, vojvodovia a grófi sa utiekajú ku komplikovaným rituálom, ktoré ich oddeľujú od jednoduchého ľudu, a musia ukazovať svoju údajnú nadradenosť. Aver-

ziu voči etikete asi zdedila po otcovi, ktorý tiež kašľal na také povrchnosti a ceremónie.

Sisi sa znova obrátila k Nene. „A na koho pri *tom* myslíš ty?“ spýtala sa a odložila nabok vidličku. Netrpezlivo sa mrvila na stolíčke. Takmer nedokázala krotiť svoju zvedavosť.

Nene noblesne mlčala a nechystala sa odpovedať, ale na základe jej výrazu Sisi nepochybovala o tom, že musí ísť o mimoriadne špeciálnu osobu. Nie prvý raz si želala, aby dokázala čítať Nenine myšlienky tak dobre, ako to vie jej sestra. No Nene si vedela omnoho šikovnejšie nechať svoje tajomstvá pre seba a ničím sa nepreznadiť.

Sisi vzdychla a zaškúlila naspäť k Richardovi, ktorý na ňu hľadel takmer bez ostychu a opäť jej vohnal rumenec na líca.

ZA RAKÚSKO

František hľadel na bojové pole na severnej uhorskej nížine, len pár kilometrov južne od mesta Debrecín. Míhotalo sa v popoludňajšej páľave. Jeho pohľad kĺzal po bojujúcich vojakoch a takmer sa mu zdalo, že prašný vzduch chutí po krvi padlých. Kôň pod ním poskakoval, no on mu pritiahol uzdu a prinútil ho, aby zostal pokojne stáť na vyvýšenine. Od krvavej bitky ho oddeľoval iba strmý svah.

Pri myšlienke na to, že jeho krajanovia zomierajú v boji proti Uhorsku, v ňom vzkypela obrovská zlosť a jeho ruka pevnejšie zovrela rukoväť šable zastoknutej za opaskom uniformy. Nepadlo mu ľahko stáť ako hlavný veliteľ bokom. Bol mladý a získal vynikajúce vojenské vzdelanie. Nechýbala mu ani sila, ani šikovnosť pri narábaní so zbraňou. A teraz práve on nesmie zasiahnuť do bojov?

Nebol si istý, či sa rozhodol správne, že bude sám veliť tomuto regimentu. Regimentu, ktorý má potlačiť posledné dozvuky povstania, čo vypukli na uhorskom území proti korune.

Veľká armáda bez strategického vedenia by bola stratená bez ohľadu na úlohu, ktorú má splniť. František to vedel a pri tejto myšlienke uvoľnil zovretie šable. Ako rakúsky cisár a vojenský veliteľ má povinnosť stáť bokom a iba sledovať dianie. Väčšina kráľov a cisárov v Európe ešte nikdy nevidela bojové pole na vlastné oči, nieto že by sa doň vrhla. Necítili kovovú chuť cudzej krvi.

Nepočuli výkriky od bolesti, keď sa bajonety nemilosrdne zavrtávali do ľudských tiel, ani strely z pušiek. Nevideli škaredé krátery po delových guľiach, ktoré roztrhali zem. Vojna bola pre nich iba slovo na papieri.

„Tí Uhri bojujú ako zmyslov zbavení,“ prerušil jeho myšlienkové pochody gróf Grünne.

„A to kvôli parlamentu,“ doplnil František pohrdavo a nemohol tomu uveriť. Uhri sú jednoznačne v menšine, a predsa sa držia statočne. Rakúšania naproti tomu padajú jeden za druhým. Ich armáda sa rúca, zatiaľ čo rebelská korunná krajina bojuje, akoby zajtra už nemalo vyjsť slnko. A to všetko len pre samostatne volenú vládu?

„Čo by na tom bolo také zlé, keby si urobil tento ústupok?“

František postrehol krátke zaváhanie, ktoré predchádzalo otázke, a z priateľových bledých pier čítal, že len s námahou krotí svoj temperament. Vedel, že Grünne jeho nemilosrdný postup odsudzuje. Jeho priateľ nechápal, že ak človek podá prst, mohol by prísť o celú ruku. Napriek odlišným názorom si František veľmi vážil rozvážnosť svojho spoločníka, ktorého mal vždy rád po svojom boku.

František nezastával svoj úrad príliš dlho. Dvaja muži sa v jeho prospech vzdali trónu a uvedomoval si, že doňho všetci vkladajú veľké nádeje. Počas revolúcií, ktoré v rokoch 1848 a 1849 otriasali celou Európou, sa Rakúsko iba vďaka tvrdej ruke armády nerozpadlo na tisíc kúskov. Aj on bojoval proti povstalcom a potláčal vzbury, ktoré vypukli po hladomore vo všetkých častiach krajiny. V boji múdro používal svoje vojenské nadanie a preukázal zodpovednosť a schopnosť veliť veľkým oddielom. Nástupom na trón zároveň splnil posledné dlhoročné želanie svojej matky.

Pri tejto myšlienke sa František zachmúril a takmer cítil, ako sa ho zmocnila temná aura. Arcivojvodkyni Žofii sa podarilo nie-

len presvedčiť jeho otca Františka Karola o tom, že mladý cisár by mohol vyriešiť napätie v spoločnosti, ale získala na svoju stranu aj manželku úradujúceho cisára Ferdinanda. Tá spracovávala svojho muža tak dlho, kým sa nepodvolil.

Keď napokon padlo rozhodnutie o jeho vláde, František sa povercal. Tak veľmi sa bál zodpovednosti, ktorá teraz ležala na jeho pleciah.

„Prečo by som im mal povoliť parlament?“ spýtal sa a ostro sa zahľadnel na Grünneho. „Majú cisára!“

„Ktorého bude ľud milovať aj pre jeho predvídavosť a dobrotu...“ dodal gróf opatrne.

Hoci František len nedávno oslávil dvadsiatku, jemné vrásky na jeho inak súmernom čele vypovedali o ťarče, ktorú niesol počas svojho života. Ešte skôr ako nastúpil na trón, vojenská výchova nasadila korunu drilu z detstva. Medzi namáhavými pochodmi a niekoľkohodinovými cvičeniami spoznal o štyri roky staršieho Grünneho, ktorý ako jediný syn slávneho generála, tajného radcu a pokladníka tiež získal špičkové vzdelanie. Grünne bol pri tom, keď sedemročný František pri jednom cvičnom útoku narazil na svoju fyzickú a emocionálnu hranicu a zrútil sa pred ohnivou stenou. On ho našiel a odtiahol cez plamene do bezpečia, hoci mal každý z nich zvládnuť svoju úlohu sám. Obaja chlapci boli za svoju neposlušnosť tak tvrdo potrestaní, že si z toho určite vzali ponaučenie. Vtedy sa z nich stali priatelia.

František pokrútil hlavou. Neustále sa strácal v spleti myšlienok, ktoré nikam nevedli. Jeho detstvo sa dávno skončilo a nesmel dovoliť svojej duši, aby sa vyhýbala krutému pohľadu na bojové pole.

Zrak mu padol na jedného mladého vojaka, ktorý už nevládal udržať zbraň. Na roztrasených nohách sa pokúšal zdvihnúť pušku a namieriť, no nedarilo sa mu to. František to takmer nemohol

vydržať. Pomôcť tomu chlapcovi by bola preňho hračka. Podoprel by ho a odviezol do bezpečia. Bojoval so sebou. So svojou rolou cisára. Videl Grünneho bdelé oči, jeho stoický postoj. František prerývane dýchal. Potom padol výstrel a chlapcovi vypadla zbraň. Mŕtve telo klesalo ako v spomalenom zábere, natiahlo sa vedľa ostatných na zemi nasiaknutej krvou.

František mal ústa celkom vysušené. Prach vyhral, horúčava zvíťazila. Mladý cisár stál ešte chvíľku nehybne na okraji vyvýšeniny. Potom vytiahol šablú a ostrohami bodol koňa do slabín. Kopytá bieleho žrebca sa zaborili do červenej zeme a drvili suchú trávu, ktorá sa pod silným augustovým slnkom premenila na žlté seno. Ešte počul Grünneho volať svoje meno, no nič ho už nemohlo zadržať. Žiadna sila na svete by mu nezabránila rozohnať sa svojou čepelou. Uhri bažia po krvi, nie on. Tak ju dostanú.

František smeroval do spleti bojujúcich. Doliehali k nemu výkriky. Vzduch pretínali výstrely. V ušiach mu zunelo rinčanie šablí, jeho však premkol oslobodzujúci, hrejivý pocit. Konečne sa tá cisárska zdržanlivosť porúčala. Jeho energickosť dodatočne povzbudila rýchlosť, ktorú naberal jeho kôň dolu svahom.

UHORSKÁ POŠTA

Tie dva kone, ktoré chcel gróf Richard predať jej otcovi, vyzerali skutočne skvele. Jeden bol čierny, druhý biely, pod srstou im pulzovali výrazné žily anglických plnokrvníkov.

„Čo za mrciny si mi to dnes priviedol?“ Max pristúpil ku koňom a Sisi videla, že sa snaží potláčať údiv, aby nevyhnal cenu do výšav. Nebolo to prvýkrát, čo sledovala otcove obchody s grófom.

Richard pevne držal zvieratá za uzdy. „Oba majú v kohútiku výšku meter sedemdesiat. Otec anglický plnokrvník. Matka trakénsky kôň,“ vyhlásil hrdo.

Max iba pochybovačne kyvkal hlavou sem a tam. „Čo stojí tento špás?“ začal zjednávať. „Dúfam, že menej ako minule.“

„Nuž... sú to tie najlepšie kone, aké mám.“ Richard prižmúril oči, akoby tak mohol Maxa lepšie odhadnúť. No ten si nedal nazrieť do karát.

Sisi sa usadila v stajni tak, aby mala dobrý výhľad na oboch mužov. Zovrela dva vlašské orechy a ich škrupina pod silným stiskom jej päste s pukotom povolila.

Vedľa nej sedel Heinrich a venoval jej obdivný pohľad. Sisi si želala, aby mohla na chovateľa koní urobiť dojem rovnako ľahko ako na mladého paholka, s ktorým v podstate vyrástla. S úškrnom pozorovala, ako Heinrich bojuje so svojím orechom. Bez slova mu natrčila ruku. Keď hneď nezareagoval, vyzývavo pokyvkala prstami. „Daj ho sem.“

Zahanbený Heinrich jej podal orech a vyhol sa Sisinmu pohľadu, keď sa ich ruky letmo dotkli.

Sisi strávila prakticky polovicu detstva v stajni, dokonale poznala Heinricha a adekvátne tomu si boli blízki. Aspoň to tak bývalo. Do toho bozku. Odvtedy už nebol ich kontakt taký ne-nútený. Pritom tú intímnu chvíľu neinicioval Heinrich. Sisi mu prikázala, aby ju pobozkal, a on sa musel podvoliť. Domnievala sa, že sa mu to páčilo, ale nevedela to s určitosťou, keďže mu tiež prikázala, aby o tom bozku s nikým vrátane nej nehovoril. Nepatrilo sa, aby sa vojvodkyňa bozkávala s obyčajným paholkom. Vlastne sa vôbec nepatrilo, aby sa s niekým bozkávala. No nemohla odolať zvedavosti, aký je to pocit. Už to sem-tam videla, i keď nie u svojich rodičoch, ale u iných dospelých. Lenže s Heinrichom toho veľa nezistila, lebo iba nakrátko pritisli k sebe pery v tmavom kúte za sedlami. A keby nešlo o zakázanú vec, pobozkať muža by bolo pre ňu rovnako vzrušujúce, ako pobozkať bochník chleba. Bolo by to s grófom Richardom iné?

Sisi vrhla túžobný pohľad na grófa, ktorý sa všemožne snažil dohodnúť s jej otcom dobrú cenu.

„Oba práve mali tri roky, pokojne znášajú podkúvanie a len nedávno sa na nich začalo jazdiť,“ opisoval kone Richard.

Max sústredeným pohľadom skúmal nádherné žrebce a oči-vidne sa mu páčilo, čo videl. Mocnou rukou fascinovane prešiel po lesklej vyčesanej srsti a Richard mohol nakrátko opätovať Sisi pohľad. Usmiala sa, na chvíľku to dokonca zabudla pred Heinrichom skrývať. Ako veľmi závidela svojmu otcovi! Samozrejme, nie obchodný rozhovor, ale to, že mohol stáť tak blízko grófa bez toho, aby porušil etiketu.

Keď sa Max otočil a dal Heinrichovi dohodnuté znamenie, aby kone vyskúšal, Sisi pozbierala odvalu a schytila svojho kamaráta za rukáv.

„To prevezmem ja!“

Heinrich sa spýtavo pozrel na vojvodu, no Sisi už vyskočila, aby Richardovi zobrala z ruky uzdu.

„Smiem?“ Vrhla naňho vyzývavý pohľad, ktorý neunikol ani jej otcovi. A rovnako ako Heinrich ani Richard nevedel, čo má v tejto situácii urobiť. Obaja spýtavo hľadeli na vojvodu Maxa.

Sisi si plne uvedomovala, že zase porušila všetky pravidlá. Navyše pred grófom! A presne preto si to užívala ešte väčšmi.

„Vaša Výsosť, neviem, či je to dobrý nápad,“ varoval ju Richard ustarane. „Tie kone len teraz absolvovali základný výcvik a majú skôr temperamentný charakter.“

Max pobavene hľadel na svoju dcéru a Sisi podľa jeho výrazu vedela, že väčšie starosti, než jej bezočivé správanie, mu robí cena, ktorú by svojím nadšením mohla vyhnať do výšky.

„Tak to sa hodí, lebo u mňa je to rovnako,“ odvetila všetečne a odhodlane sa vyšvihla na belka. Šikovným pohybom schmatla aj uzdu čierneho žrebca a hnala oba kone do rondelu v malej manéži, ktorú dal v Possenhofene postaviť jej otec. Zbožňoval cirkus a každú voľnú minútu cvičil so svojimi deťmi jazdecké kúsky.

Sisi si bola omnoho istejšia, ako práve vyhlásila. V sedle sedela pevne a neustále sa zlepšovala aj ako artistka na konskom chrbte. Keď sa jej teraz nepodarí urobiť na grófa dojem, kedy inokedy?

No to, čo si predsavzala, bolo predsa len dosť riskantné. Dokonca aj pre takú skúsenú jazdkyňu ako ona. Uhorská pošta predstavovala ťažké cvičenie, ktoré len nedávno prvýkrát zvládla. Nechcela ani pomyslieť na to, ako bude stáť pred Richardom, keď sa jej to náhodou nepodarí! Pokojne sa to mohlo stať. Postojacky udržať balans na dvoch konských chrbtoch vyžadovalo nielen skvelú rovnováhu, musela tiež viesť zvieratá rovnakou rýchlosťou a tesne pri sebe. Odsunula pochybnosti nabok a popohnala žrebce. Milovala, keď sa mohla stať súčasťou ich rytmických pohybov

a cítiť pod sebou tú silu. Prudko nasala prenikavý pach koní a plná dôvery zavrela oči. Zhlboka sa nadýchla, potlačila posledné iskierky strachu a pomaly sa vztýčila na belkovom chrbte. Keď postojacky zaujala pozíciu, opatrne preložila jednu nohu z belka na vraníka a snažila sa nájsť oporu. No skĺzla sa a stratila rovnováhu.

S tupým buchotom pristála na zemi. Tvár jej horela od hanby. Aká len bola hlúpa! Napriek obavám však mala jej nešikovnosť celkom iný účinok, než očakávala. Vylakaný gróf Richard sa náhlil k nej a sklonil sa nad ňu.

„Neublížili ste si?“ spýtal sa viditeľne vystrašený.

Sisi si rozpačito odhrnula strapaté vlasy z tváre a rozkašľala sa. Jej pád rozvriť suchý piesok. Stále sa na seba hnevala pre tento trápny incident, a preto iba krátko pokrútila hlavou a neochotne dovolila Richardovi, aby jej pomohol vstať. Grófova prehnaná starostlivosť jej bola nepríjemná a on ju chcel navyše aj podpierať. Veď nie je z cukru. A rozhodne nepatrí k bábikám, ktoré skríknu od bolesti, keď sa počas prechádzky od zámku k jazeru potknú o koreň.

„Som v poriadku, ďakujem.“ Utrela si špinavé ruky do sukne a rozbehla sa k otcovi, ktorý spolu s Heinrichom chytil kone. „Dovoľ mi to vyskúšať ešte raz.“ Nasadila anjelský výraz. „Prosím, okko. Teraz sa predsa nemôžem vzdať. Kto spadne, musí sa okamžite vrátiť do sedla, no nie?“

Max zaváhal, ale potom jej s úsmevom podal uzdu. „Po kom len máš tú tvrdohlavosť?“ skonštatoval s hrdosťou v hlase.

O sekundu už Sisi opäť sedela na belkovom chrbte, a skôr než sa Heinrich nazdal, vzala mu z ruky uzdu čierneho žrebca. Temperamentné zviera s divokou čiernou hrivou sa dalo viesť iba neochotne, no Sisi nepopustila. Uzdu držala pevne a prinútila žrebca, aby sa pridala k belkovi. Potom popohnala kone vedľa seba

z poklusu do cvalu. Natešene mľaskla jazykom, a kým sa ich snažila koordinovať, cítila na sebe pohľady mužov.

Heinrich, Richard aj Max okúzlene civeli na manéž, kde sa Sisi pri vstávaní na koni trochu zakolísala. No udržala rovnováhu, preložila jednu nohu na druhého koňa a nakoniec stála na chrbtoch oboch. Hrdo sa vystrela a so vztýčenou hlavou a rozžiarenou tvárou urobila niekoľko okruhov. Zvládla to! Pocit šťastia z úspechu jej hučal v ušiach a aj kone pod ňou vnímali tento okamih rovnako extaticky ako Richard, ktorý horel nadšením. Čo Sisi neuniklo.

Po troch ďalších kolách spomalila kone, zastala rovno vedľa Richarda a šikovne zoskočila. Pritom sa vedome vyhýbala otcovmu aj Heinrichovmu pohľadu. Bolo jej jasné, že zase prekročila nejakú hranicu.

„Vaše plnokrvníky nie sú na zahodenie,“ zadychčane vyhlásila a užívala si, že gróf očividne stratil reč. Venovala mu zaliečavý pohľad a podala mu uzdy.

Ako ju jeho starostlivosť predtým odpudzovala, tak veľmi ju teraz priťahovala jeho plachosť. Život po boku tohto chovateľa koní, to by si vedela predstaviť. Tak často túžila po tom, aby sa nenarodila ako vojvodkyňa, ale ako jednoduchá žena z ľudu. A tiež aby nemala narodeniny na Vianoce, ale v celkom bezvýznamný deň. A aby neprišla na svet s mliečnymi zubami, ale jednoducho bez nich ako iné deti.

Nuž, kto neriskuje, ten nevyhráva, pomyslela si a vyzývavo sa pozrela na grófa. „Veľmi by ma potešilo, keby ste zostali aj na večeru,“ povedala.

Gróf viackrát otvoril ústa, no nenašiel vhodnú odpoveď. Namiesto toho na ňu neveriacky hľadel ako teľa na nové vráta. Sisi sa uškrnula a rozhodla sa, že staví všetko na jednu kartu. Zatlačila Richarda o krok ďalej medzi kone a v zákryte mu vtisla na pery bozk tak prudko, až sa jej zdalo, že cítila grófove zuby.

Prekvapene sa odvrátila. S tým nepočítala. Veď to bolo rovnaké ako s Heinrichom! Bozk bol tvrdý, prašný a drsný. Niečo musela urobiť zle. Striasla zo seba sklamanie a vyšla spoza koní.

Práve včas, lebo k nej smeroval Max s veľkými rozžiarenými očami. Potľapkal belka po krku a obrátil sa k chovateľovi koní. „Vezmem oba.“

Richard naňho zarazene hľadel, ale potom rýchlo prikývol, akoby si práve spomenul, prečo vlastne prišiel.

„Tie tvoje kone ma raz zruinujú,“ zavtipkoval a priateľsky potľapkal Richarda po pleci. „Ten vraník je pre teba, Sisi. Určite na ňom nik nedokáže jazdiť tak ako ty.“

Sisi sa hodila otcovi okolo krku. „Och, ocko, ďakujem ti!“

Max pohladil dcéru po chrbte a zaškeril sa na Richarda.

Sisi žiarila. „A ako vyvrcholenie dňa by u nás mohol gróf Richard zostať na večeru a zdržať sa až do zajtra? Čo myslíš, ocko?“ S nádejným úsmevom sa zahľadela na grófa.

„Do zajtra...“ vyjachtal gróf Richard šokovane a hľadajúc pomoc preskakoval pohľadom medzi vojvodom a Sisi.

Max iba skepticky mykol plecami. „Ja sa k tomu nemôžem vyjadriť.“

„Prosím, ocko!“ skúsila to Sisi ešte raz.

Hoci naklonila hlavu nabok a prosebne naňho hľadela, Max sa tentoraz nedal obmäkčiť. Namiesto toho zdvihol ruky v obrannom geste. „Vieš, koho sa musíš opýtať.“

BAD ISCHL

Sisi opatrne otvorila dvere do salónu a hneď sa pred ňou objavila zelená oáza s rastlinami, ktorú tam vytvorila Ludovika. Malé citrónovníky a pomarančovníky, amarylky a fikusy sa ťahali v kvetináčoch smerom k otvoreným oknám. Vojvodkyňa stála chrbtom k dverám a podľa toho, ako prešla prstami po hladkom liste orchidey, Sisi vedela, že si ju musela všimnúť. Snažila sa ignorovať svoju nervozitu a sústredila sa na svoj cieľ: na grófa. Do zajtra. Tu v Possenhofene. Možno by si neskôr mohli ísť spolu zajazdiť do lesa. Na oboch žrebcoch, ktoré Max kúpil za drahé peniaze.

Sisi si vedela predstaviť, že by sa mu gróf pozdával pre jeho dcéru. Bezstarostný mladý muž pre jeho divošku. Nieкто pragmatický, kto nestráca čas so stavovskou márnomyseľnosťou, ktorej Ludovika pripisuje takú dôležitosť.

Sobáš jej rodičov dohodli pred dvadsiatimi piatimi rokmi z politických dôvodov bez ich vedomia. Max sa vtedy vážne nadchol pre Ludoviku, no jeho žena celý život túžila po lepšej partii.

„Mami?“

Ludovika sa k Sisi ani neotočila, ale demonštratívne siahla po bruchatej krhličke a ďalej sa venovala exotickej rastline zo svojej súkromnej botanickej záhrady. Sisi nepoznala jej názov, ale išlo o mohutný exemplár s veľkými červenými kvetmi a trňmi pichľavými ako mamina nálada. Začala päsťe, aby si dodala odvahy.

„Máš chvíľku?“

„Moja odpoveď znie: nie.“

Sisi nechápavo sledovala, ako Ludovika odložila krhličku. Práve chcela poznamenať, že jej matka ani nevie, o čo ju vlastne chce požiadať, no tá jej už skočila do reči.

„O štyri týždne naňho zabudneš. Ver mi.“

Teraz sa Sisi zarazila. „Ja naňho nechcem zabudnúť!“ Jej pery sa chveli, ale Ludovika sa venovala ďalšiemu kvetináču.

„Gróf nemá postavenie primerané tvojmu stavu.“ Ludovika vytrhla jeden výhonok z kyprej zeme a nedbanlivo ho hodila do plechového vedra so zažltnutými listami a burinou. „Viac k tomu nemám čo povedať.“

„Tak ako ocko k tvojmu?“ zasyčala Sisi a okamžite tú nevhodnú poznámku oľutovala. Samozrejme, že trafila do čierneho, ale dráždiť matku nebolo veľmi múdre, najmä keď od nej vlastne niečo chcela.

Očakávaný výbuch sa však nekonal. Namiesto toho sa Ludovika ovládla, otočila sa k dcére a prevrátila ju jasnozelenými očami, ktorých lesk ešte podčiarkol tmavý hodváb jej šiat. „Svoju energiu radšej využij na prípravu na cestu,“ odvetila. „Pôjdeme do Bad Ischlu.“

Sisi to vyrazilo dych. „Čo prosím? Načo mám ísť do Bad Ischlu?“

„Tvoja sestra sa tam zasnúbi s cisárom.“

Sisi mala pocit, akoby jej z tela vysali všetku krv. S tým nepočítala. „S cisárom?“

Ohromená sa snažila pochopiť matkine slová. *Nene? Cisárova snúbenica?* Takže toto pred ňou jej sestra zatajila pri obede, keď hovorili o pstruhoch! Na tohto muža pri *tom* myslela.

„Rozumela si veľmi dobre. Nene sa stane rakúskou cisárovnou.“ Sisi preglgla, no Ludovika ešte neskončila. „Bude na nás

hľadiet celá Európa. A preto po tvojom boku nestrpím nijakého obyčajného grófa.“

Sisi stratila reč. *Nene? Rakúska cisárovná?*

„Tvoja teta Žofia prišla za mnou s touto požiadavkou,“ pokračovala Ludovika, akoby uhádla Sisine myšlienky. „Nene si bude svoju úlohu plniť vynikajúco.“ Och áno, matka presne vedela, ako niečo zaklincovať. Bez ďalších slov sa otočila k svojim kaktusom a štíhlymi prstami prechádzala po ich dlhých trňoch.

ZASVÄTENÍ SMRTI

Na trhovisku vládol čulý ruch. Slnko už spoločne zmizlo za strechami na západnej strane a ponorilo protiľahlý rad domov do zlatého svetla, ktoré Františka oslepovalo. Kat v čiernom odeve a s čiernym klobúkom zauzľoval povraz na šibenici a František sledoval, ako sa oblaky v pozadí sfarbili do mixu červenej, oranžovej a bledoružovej. Pár krákajúcich havranov pristálo na zábradlí dreveného vyvýšeného stupienka, svojpomocne postaveného po tom, ako Rakúšania vyhrali bitku proti uhorským povstalcom. Cisárovo osobné zapojenie prebudilo v rakúskych vojakoch nového bojového ducha. Zmobilizovali všetky sily a o necelé dve hodiny sa vyčerpaní tackali z poľa ako víťazi, s pokrikmi a rukami nad hlavou.

Uhorskí rebeli so zviazanými rukami a smrteľne vážnymi tvármi čakali za zátarasami na vykonanie trestu. Strážili ich cisárski vojaci a pozorovali ich pažravé havrany, ktoré sa už pripravovali na blížiacu sa hostinu. Nebola náhoda, že prišli práve dnes, aby sa zúčastnili na prvom úradnom akte mladého cisára, tým si bol František istý. Hoci ho s jeho matkou nespájalo veľa vecí, tieto čierne operence k nim určite patrili.

Arcivojvodkyňa Žofia nemala zvieratá veľmi v láske. No s havranmi to bolo iné. Tie rešpektovala. Boli to skutočne bystré tvory. V mladosti ich počas vojenského výcviku často pozoroval. Ich brutálne boje o postavenie v skupine. Pokusy rozmočiť si tvrdé chle-

bové omrvinky v mláke alebo skryť si ich pod suché lístie pred lačnými zobákmi konkurentov. Havrany ho stále spreádzali. Ako vo vojne, tak aj na cvičisku boli stálymi hosťami. Tmavými očami sa z dubov prizerali, ako chlapci v časovej tiesni kopali jamy. Vtáky skackali popri nich, kým sa v detských uniformách zadychčani plazili v prachu. Františkovi sa zdalo, akoby tie zvieratá každého z nich dobre poznali. Občas im hodil po dvanásthodinovom vyučovaní orech, aby ich odškodnil za podporu.

Čierne vtáky si teraz premeriavali dianie inteligentnými a strašidelnými uhľovočiernymi očami, ich svetlosivé zrohovatené zobáky zjavne čakali iba na to, kedy sa zavrtajú do ešte teplého mäsa mŕtvych tiel. Pripadalo mu to, akoby tu bola jeho matka, aby bdela nad jeho rozhodnutím.

Zrada cisára. Zrada Rakúska. Velezrada.

So šibenicami sa spájala povest' rýchlej smrti, no nezodpovedalo to skutočnosti. Vedel to aj František. Dost' často sledoval, ako sa telá odsúdených ešte celé minúty mykali v boji so smrťou. Sledoval, ako sa ich nohy trepotali vo vzduchu a hľadali oporu, a zároveň neboli schopné v pokoji preniesť na druhú stranu duše, ktoré prebývali v tých telách. Nech už tým bolo myslené čokoľvek. Druhý svet? Nebo? Peklo? Čo čaká týchto uhorských povstalcov?

O tom nerozhoduje on. No má moc rozhodnúť o ich živote. Preto sa tu dnes zhromaždilo tak veľa ľudí. Aby videli, aký cisár je. Preukáže milosť tým, ktorí sa vzopreli jemu, Františkovi, svojmu cisárovi?

„Vaše Veličenstvo?“

Kat vytrhol Františka z myšlienok naspäť do reality. Zdvihol sa zo svojho miesta na vyvýšenom stupienku. Stehná ho boleli od namáhavého boja. Zamračený Grünne stál za ním. Jeho priateľ mu zase raz preukázal úprimnú vernosť, keď sa napriek osob-

nému presvedčeniu vrhol s cisárom do bitky. Navzájom si kryli chrbát, keď prišli o kone. František vedel, že sa na svojho priateľa môže stopercentne spoľahnúť. Dal by zaňho život.

Využili svoju šikovnosť a stálo pri nich aj šťastie. Bitku v zdraví prežili, neutrpeli nijakú viditeľnú ujmu okrem pár striekancov krvavej zeme na uniformách a brád polepených od prachu a potu. Ostrý zápach Františkovi prezradil, že očistný kúpeľ by nebol zlý nápad. Až keď dav na námestí zmlkol, uvedomil si, aký hluk predtým panoval okolo neho. Cítil, ako sa naňho upierajú stovky párov očí. Áno, má právo a dokonca povinnosť rozhodnúť o osude týchto mužov. Je právoplatným rakúskym cisárom. Ustanoveným z Božej milosti, aby bránil svoju ríšu v Európe. Chránil jej hranice, staral sa o svoj ľud a ubránil sa proti nepriateľom zvonku aj zvnútra.

Kývnutím naznačil katovi, aby začal. Jeden z vojakov postrčil prvého rebela z radu hore schodmi k šibenici. Len čo bolo jasné, že ho ako prvého dostihne ťažký osud, z davu sa ozval strašný výkrik zúfalstva. Žena s dojčatom na rukách sa predierala dopredu k zátarasám. Jej zúfale zvolanie vyľakalo dieťa, ktoré začalo plakať, a za ruku ťahala ešte jedného syna. Blondavý chlapec svojimi bdelymi sivými očami pripomínal Františkovi samého seba. Ich pohľady sa stretli a mladý cisár na okamih zmeravel, lebo ho dostihla hlboko pochovaná spomienka, ktorá nesmela vyplávať na povrch. Nie teraz. Nie v tomto okamihu.

So všetkými dôsledkami sa bude prezentovať ako cisár, ktorý sa presadí nutnou silou a tvrdosťou, aby obhájil svoju pozíciu na tróne. Nielen vo svojej krajine, ale v celej Európe pokračujú veľké prevraty. On musí byť tou baštou, tou neotrasiteľnou ochranou svojho ľudu. Toto mu matka od malička vštepovala. Vládnúť tvrdou rukou a svoje vlastné blaho odsunúť do úzadia, aby urobil zadosť zodpovednosti cisára.

„Slobodu Uhorsku! Smrť monarchii!“

Zvolanie rebela, ktorý teraz stál pod šibenicom, sa rozliehalo trhoviskom a ako strašidelný kánon sa k nemu pridala kriek jeho ženy. Okolostojaci ju museli pevne držať, aby neprelomila zátarasu a neprenikla s deťmi medzi cisárskych vojakov. Ľudia sa právom obávali, že by to znamenalo aj jej istú smrť. Pre ženu zradcu a buriča by neexistovala žiadna milosť.

Kat hľadal pomoc u Františka. Neisto naňho hľadel, čo má urobiť. No cisár mu s vážnou tvárou kývol, a tak pristúpil k odsúdenému a prehodil mu cez hlavu vrece. Rutinne založil okolo mužovho krku povraz a zatiahol slučku. Hnedá látka sa nadvihovala a klesala na tvári odsúdeného v rytme jeho vystrašeného dychu. Išlo o posledné známky života cez špinavý kus ľanu. Kat pevne chytil páku, vypál sa v celej svojej výške, aby mohol použiť všetku silu, a prudko ňou trhol.

Pod Uhrom sa s hlasným hrmotom prepadla podlaha. Jeho telo spadlo do hĺbky. Na krátky okamih zavládlo v dave ticho, nik sa nehýbal. Potom sa žena v obrovskom zúfalstve vrhla k zátarasám pred šibenicom. Jeden mladý muž ju zachytil a pevne ju držal. Nemohla sa oslobodiť, bol silnejší, a tak svoje zúfalstvo pretavila do nezrozumiteľného prúdu maďarských slov. Vychádzali jej z pier takmer kvílivo.

Hoci jej František nerozumel, ženine slová mu prešli do špiku kostí. Vedel, že ho považuje za netvora, monštrum, vraha, ktorého vôbec nezaujíma osud žien a detí. No bolo v nich ešte čosi. Takmer sa mu zdalo, akoby ho tá žena preklínala. Cítil, ako sa mu od napätia mykla sánka. Odvrátil sa a už jej nevenoval ani jeden pohľad. Potom mu napadlo ešte niečo, čo ho učila matka: Každý človek musí prinášať obeť. A súcít je pre slabých, nie pre cisára.

František cível na malý cínový plameň. Na mape rakúskeho cisárstva spolu s korunnými krajinami označoval na severe uhor-

skej nížiny miesto povstania, ktoré dnes potlačili. Kovová figúrka sa ligotala v blikajúcom svetle sviečky, čo horela vedľa mapy na drevenom stole. Kúty priestranného vojenského stanu sa už strácali v tme. Okolitá vrava vojakov unavených z boja stíchla ešte predtým. No František nenachádzal pokoj. Zamyslene prechádzal prstami po drsnej mape. Jemné línie ako kľukaté rieky predstavovali hranice medzi župami korunných krajín rakúskeho cisárstva. *Békésská, Bihárska, Aradská*. Pre tieto tenké čiary, pre farbu a názov jednotlivých oblastí boli ľudia ochotní obetovať to najvzácnejšie, čo mali: svoj život. Uhorsko, Čechy, Morava, Lombardsko a Sardínsko-piemontské kráľovstvo boli iba niektoré z mnohých krajín monarchie. Po stáročia sa oblasti ovládané habsburskou dynastiou menili. Naposledy Viedenský kongres definoval územie Rakúska po napoleonských vojnách. Rovnováha európskych veľmocí odvtedy visela na mimoriadne tenkej nitke.

Nečudo, pomyslel si František, *že sa to dá považovať za pokus roztrhať krajinu*. Rázne siahol po plameni. Bol posledný. V Rakúsku oficiálne zavládol pokoj. No uvedomoval si, že dosiahol krehké víťazstvo. A preto nesmel ukázať žiadnu milosrdnosť, keď dal popraviť rebelov.

„Dal si ma zavolať?“

František sa pozrel cez plece k vchodu do stanu, kde čakal Grünne na ďalšie pokyny. Pôsobil trochu namrzene. František prikývol a znova sa obrátil k mape. „Poď ďalej.“

Grünne potlačil zívanie, podišiel pár krokov bližšie a postavil sa k stolu vedľa Františka.

„Keby som dnes ukázal slabosť, viedlo by to zajtra k ďalším nepokojom,“ zamrmlal mladý cisár.

Gróf si ho zamyslene premeral. „Preto si ma dal zavolať? Aby si sa predo mnou obhajoval?“

František nepokojne obracal cínový plameň medzi prstami. „Čo vravela tá žena?“

Na priateľovej tvári sa mihlo pochopenie a súčasne neochota. „Iba také hlúposti.“ Grünne nevedel dobre klamať. Nikdy. A tak stačil iba jeden prenikavý pohľad a pokračoval: „Tárala niečo o nebi a pekle, ktoré majú zničiť tvoje šťastie.“

František prikývol. „Hovor ďalej.“

„Jej slová sa zrodili zo zúfalstva,“ vyháľbal sa gróf odpovedi. „Dal si obesiť jej muža. Otca jej detí.“

„Tak čo vravela?“ Grünne zaváhal a František sa naňho prenikavo pozrel. „Povedz mi to!“ Celé telo sa mu chvelo napätím.

Gróf sa konečne jachtavo rozhovoril: „Povedala, že tvoj život je zasvätený skaze a zničíš tých, ktorých miluješ. Nech tvoje potomstvo biedne zhynie a ty zomrieš ako starý zlomený muž sám a opustený.“

František sa hlasno zasmial, aby sa zbavil úzkosti, ktorú v ňom tá kliatba vyvolala. Neveril na veštby. No nedokázal sa ubrániť účinku tých slov. Premohla ho temná energia, s ktorou sa to proctvo šírilo po stane. Na miesto na mape, kde ešte pred chvíľou stál plameň, teraz postavil cínovú rakúsku zástavu. „Tú zberbu sme porazili. Povstanie v Uhorsku je minulosťou,“ skonštatoval dôrazne, akoby chcel upokojiť sám seba. „Niečo také sa u nás už nezopakuje. Nie, kým budem cisárom ja.“

Z ČISTEJ LÁSKY

Sisi sedela v košielke, spodných nohaviciach a uvoľnenom korzete na posteli a čmárala si do svojho denníka: *Richardovi, z čistej lásky...* Do izby zablúdil hebký čmeliak a s bzukotom hľadal východ. Sisi stisla pery a chvíľku pozorovala jeho let. Hmyz sa ako tmavý flak pohyboval medzi lakovanou drevenou komodou a skriňou, párkrát narazil do zrkadla toaletného stolíka a nakoniec sa zachytil v bielych hodvábných záclonách, ktoré pred otvoreným oknom rozvial príjemný večerný vetrík. Zvonku sem doliehal štekot psa Bummerla. V štrku sa ozývali kroky, nejaký kôň zafŕkal a hrabal kopytami.

Sisi usúdila, že gróf sa chystá na cestu domov. Hneď začula aj Richardov a otcov hlas. Zaškúlila k oknu. Jej izba sa nachádzala na prvom poschodí neďaleko hlavného vchodu. Mala by podísť k nemu a odtiaľ sa rozlúčiť s grófom?

Obrátila sa k svojmu denníku, odfúkla si z tváre prameň vlasov a dvakrát podčiarkla nadpis. No ani to nezmenšilo jej hnev na matku. Až do krvi ju zosmiešnila. Teraz nemohla vyjsť pred dvere a povedať „dovidenia“, akoby sa nič nestalo. Aké hrozné poníženie! Pred grófom, otcom, Heinrichom, všetkými. Bolo to nespravodlivé, jednoducho nespravodlivé.

*Rýchlo ubehli najkrajšie chvíle,
len krátko trval najkrajší čas...*

*Blondavé dievča s kučerami
samo len z okna hľadá zas...*

Sisi preškrtna posledné dva riadky krížom-krážom, znova a znova, až kým slová nezmizli pod čiernymi mrežami. Cítila sa hrozne. Je to hnev? Frustrácia? Hanba? Nech išlo o hocičo, nenávidela ten pocit. Bol fyzicky taký nepríjemný, že by si najradšej zvliekla kožu, kričala alebo niečo zničila. Raz čítala, že umenie pomáha pri uvoľňovaní emócií, pri ich vyjadrovaní. No tá báseň len všetko zhoršila.

Odhodila denník krížom cez izbu. Narazil do dverí a zostal ležať na koberci. Zelená zamatová väzba sa mimoriadne nevinne ligotala v posledných lúčoch večerného slnka, akoby sa jej chcela pomstiť. Bola dôkazom jej zlyhania.

Sisi s povzdychom vstala z postele a kráčala k denníku. Orientálny koberec ju štekľil na holých päťkách. V polovici cesty zatajila dych a vrhla zlostný pohľad na dvere. Za drevenými kazetami s vyrezávanými kvetmi doslova cítila matkinu prítomnosť.

„Nechceš sa rozlúčiť s grófom Richardom, Sisi?“

Teraz bola sladká ako med. Čo jej to vlastne napadlo? Po tom faux pas s Nene si Sisi predsavzala, že v budúcnosti sa bude vždy zamykať, a tak Ludovika iba márne stláčala kľučku.

„Gróf Richard už odchádza, Sisi,“ doliehal dnu jej hlas. Znel zmierlivo.

Sisi sa znova pozrela k oknu a uvažovala, čo má urobiť. Má sa ísť rozlúčiť? Jej matka neodíde, kým nedostane odpoveď. Do Sisiných uší dokonca preniklo dychčanie Lupy, sučky trpasličieho špica, ktorú Ludovika väčšinou nosila na rukách. Bohužiaľ, jej matka nebola taká krotká ako ten psíček. Nespomínala si, kedy naposledy ju Ludovika vzala do náruče alebo jej zaplietla vrkoč. Keď bola dieťa, robila to často. Sisi ten prísny účes síce nenávidela,

no teraz jej chýbali matkine šikovné prsty a dokonca aj kvákanie za vlasy. Chýbala jej tá starostlivosť, teplo. Kedy sa to stratilo?

„Sisi?“ znova sa ozvala matka.

No zlosť zvíťazila. Sisi mlčky čakala pred dverami izby. Denník ležal pri jej nohách, no neodvážila sa poň zohnúť. Ludovika nesmie začuť ani najmenší šuchot.

Sisi ľúbila svoju matku, samozrejme, hoci sa často hádali. Trpkosť a prísnosť, s ktorými Ludovika čelila životu, sa nehodili k zvedavosti a temperamentu jej dcéry. Keď Sisi po dlhej prechádzke skočila do vody alebo šantila so psami v záhrade, vyslúžila si za to od matky iba chladný pohľad alebo prísnu poznámku. Sisi sa zdalo, akoby ich dve spájala robustná šnúra, ktorá sa nedala pretnúť, no bola pod vysokým napätím.

Zachytila posledný povzdych a počula, ako sa Ludovika vzdialila od dvier. S fádnu chuťou na jazyku sa zohla po denník. Priložila si zelenú zamatovú väzbu na srdce, prešla k oknu a pritísila sa k záclone. Spolovice zakrytá bielym hodvábom vykukla von a ešte stihla zazrieť, ako gróf Richard vysadol na koňa, po poslednom pohľade k jej oknu sa odvrátil a popchol koňa ostrohami do slabín. Vyzeral sklamane. S tlčúcim srdcom sledovala, ako gróf cvalom mizne za živým plotom smerom k západu slnka. Zostal po ňom oblak prachu, ktorý sa pomaly rozplýval. Opar horúceho letného dňa visel nad nehybnou hladinou Starnberského jazera a ona si želala, aby sa mohla jednoducho zahaliť do jeho mäkkej vody ako do utešujúcej periny. Bad Ischl bude pre ňu znamenať ťažké chvíle.